

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februarija 1892.

Leto XXII.

Vital.

(Legenda.)

Zapovedani svoj praznik
 Sólnigrad obhaja dnés,
 Praznik Vitala — svetnika,
 Ki znanik je bil nebés . . .
 Dan ta že ob uri rani
 Zvóna glas ljudém oznani.

Ljudstvo za Bogá goreče
 Vsak opravke opustí —
 Da bi délal, to pregrešno
 Slédnjemu se dánés zdí . . .
 A — tam žena kruh si péče,
 Dela še končáti nêče.

K maši vabi že zvonenje;
 Žena čuje glas zvonóv,
 Vender ni jej cerkve mari,
 Dókler kruh še ní gotóv.
 Mnógi delo graja njéno —
 Ali vse le — bob je v sténo!

„Zapovedani je praznik?! —
 Bodi! — Vender živi duh
 V cerkev prej me ne prížene,
 Dókler ni izpéčen kruh!“ —
 Čul je ženo svétec Vital,
 Mož pred njó stojêč, očital:

„Li ne slišiš, kar zvonovi
 Oznanújejo sedáj?
 Praznik posvečuj, če hočêš
 Glédati kdaj sveti ráj! —
 Pusti tórej, žena, delo,
 Saj ne bode ti prospelo!“

„Praznik tá naj posvečujem?
 Bodi! — Vender živi duh
 V cerkev prej me ne prížene,
 Dókler ni izpéčen kruh!“ . . .
 „Pojdi! — Vital sam veléva
 Pómnila boš tega dnéva!“ —

Rěče in izgine svėtec . . .	Spet prevzétno zagrohóče . . .
Žena grohotáje dé:	Dušo napojí jej srd —
„Jaz te ne poznám svetníka;	V peč pogléda . . . Mestu kruha
Če pa hočeš, da sreč	Kámen le opazi trd . . .
Těbi bo pokórno, ženi	Mine pónos vès ženico,
Kruh ta v kámen izpremeni!“	Brž ko izpozná resnico . . .

* * *

Zdaj v Šent-Petra cerkvi¹⁾ vidiš
 Hlébe kámenate té;
 „Praznik posvečuj le vestno,“
 Kámeni ti govore. —

Vitalis.

¹⁾ Pomni: Sv. Vital, škof solnograški, naslednik sv. Ruperta, ki je v osmem stoletji ustanovil cerkev sv. Petra v Solnem Gradu (Salzburg.)

Kolumbovo jajce.

Gledališka igra na máterin god. — Poslovenil Iv. Tomšič.

O s o b e.

Zlatko,	}	bratje in sestre.
Milka,		
Rajko,		
Jélica,		
Stanišlava, teta.		
Anica, ubožno dekletce iz vasí.		

(Igrališče v sobi s priprosto hišno opravo, jednim oknom in dvojimi vrati.)

Prvi prizor.

Zlatko in **Milka** vstopita naglo, pozneje **Rajko**.

Zlatko. Haló! danes smo samí doma! Oče in mati sta otišla k dedu; ne vrneta se kmalu nazaj.

Milka. Jé-li, da se ti temu samó zato veselíš, da lahko prosteje okolo skačeš in razgrajaš po svojej volji?

Zlatko. Oj, danes se hočemo naskakati! Vesela bodi tudi ti, Milka! Upij z menój júhuhu!

Rajko (stopi naglo v sobo). Haló! hurá! živio! Hajdí, Zlatko, da zatrobiva kinéško koračnico.

Milka. Jaz ostanem mirna, kakor sem bila še vselej, zato nečem skakati in upiti z vama.

Zlatko. Mirna in pametna hočeva biti tudi midva, kakor hitro se vrneta oče in mati; ali zdaj, zdaj, Milka, zdaj smo prosti in samí svoji!